

Bezczynność organu w postępowaniu ze 130a

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: czwartek, 16, maj 2019 14:56

Monika Małowiecka

Odsłony: 1399

Intencją przepisu art. 130a ust. 10h Prawa o ruchu drogowym było to, aby koszty ponosiła osoba, której niewłaściwe i niezgodne z prawem zachowania spowodowało te koszty. Właściciela pojazdu winny jednak obciążać tylko koszty uzasadnione a więc takie, które są normalnym skutkiem jego niewłaściwego zachowania a nie takie, które są wynikiem zaniechań czy beczynności organu administracji.

Kwestia ta ma istotne znaczenie w przypadku powstania kosztów przechowywania pojazdu usuniętego z drogi na parking strzeżony. Przepis art. 130a ust. 10, w brzmieniu obowiązującym od dnia 4 września 2010 r., przewiduje bowiem, że starosta występuje do sądu cywilnego z wnioskiem o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu jeżeli właściciel prawidłowo powiadomiony nie odebrał pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia przy czym z wnioskiem takim może wystąpić nie wcześniej niż przed upływem 30 dni od dnia powiadomienia (art. 130a ust. 10). Starosta występuje zatem z wnioskiem do sądu cywilnego przy czym, w ocenie sądu, winien z nim wystąpić w rozsądnym terminie. Termin na złożenie takiego wniosku nie powinien być nadmiernie wydłużony. Nie może być bowiem tak, że organ nie robi nic przez długi okres czasu i dopiero po wielu latach występuje do sądu cywilnego a następnie obciąża kosztami właściciela za cały okres przechowywania pojazdu do czasu uprawomocnienia się orzeczenia sądowego.

W ten sposób poprzez swoją beczynność i zaniechania organ generuje powstanie kosztów, którymi w całości obciąża właściciela pojazdu. Postępując w ten sposób właściciel pojazdu ponosi koszty spowodowane także beczynnością organu. W przekonaniu sądu właściciel pojazdu winien ponosić koszty przechowywania ale tylko uzasadnione a więc takie, które są normalnym następstwem swojego niewłaściwego zachowania a nie takie, które są spowodowane zaniechaniem organu.

Wyrok WSA w Łodzi z dnia 29 czerwca 2017, sygn. akt: III SA/Łd 389/17